

VLAK DO PRAHY A ZPĚT

PETER BELANSKÝ

Peter Belanský

VLAK DO PRAHY A ZPĚT

Psáno od 12.2.2020 do 23.2.2020

V podstatě původní verze z roku 1997, ale nemilosrdně seškrтанá na polovinu.

Věnuji Darie Zeroton Bartlové, Robinu Sedlmaierovi,
Theovi Addairovi a těm rorýsům, kteří se každé jaro
už tolik let vracejí do hnízd ve fasádě našeho domu.
Výše jmenovaní a ti krásní ptáci. Dědičně okřídlení
pěvci naděje.

Autor

„Jeden do Prahy a zpět,“ řekl jsem paní v pokladně na brněnském Hlavním nádraží prvního července roku tisíc devět set osmdesát tři.

„Rychlíkem?“

„Ne, nespěchám. Třeba tam vůbec nechci dojet.“

„Tak vezmete si ten lístek, nebo ne?“

„Jistě, paní.“

Povzdech. Řada lidí za mnou zasyčela jako had. Jenže já vážně nevím, jestli tam chci dojet.

„Budete ikskrát přeseďat.“

„Já vím.“

„Pohlíďte si to. Může se stát, když se budete courat, že vám skončí platnost té zpáteční.“

„Jo, paní. Svět je plný pastí.“

Opravdu jsem nevěděl. Jestli tam chci dojet. A proč zrovna do Prahy. Předtím jsem tam byl dvakrát na školním výletě. Znal jsem tam jen Robina, kamaráda z trampů. Jinak nikoho. A v Brně za mnou krásných dvacet let, divadlo, zpívání s kapelou, Rozhlas, kde mi párkrát za měsíc četli v pořadu Zadáno pro mladé první básně, kamarádi trampové a kamarádi herci, tři nádherné lásky.... V Havlbrodě jsem přeseďal, jak říkala ta paní v pokladně a za dvě hodiny jsem si vyhulil díru do plic a do srdce, plného pochybností. A ten vlak dál mi málem ujel, protože jsem se posadil na lavičku a zasnul. Nebezpečně. V parku nádherný zrzek a díval se divně. Ne zle, naopak. Měl vlasy jako měď a oči jako nazelenalá laguna v Karibiku. Olízl si rty a rukou v kapse pořád něco hledal. Co asi? Když jsem už

už sebral odvahu zvednout zadek a jít si sednout k němu, hodinky mi ukázaly, že mám nejvyšší čas jít na svůj vlak. A já šel, aby mi nepropadla ta zpáteční. Co mi chtěl říct, co ukázat, ten nádherný chlap? To už se nikdy nedovím. Sedl jsem si k oknu, zavřel oči a byl tam. Ten zrzek. Stáhl si kraťasy a tričko a tančil. Mohutný, vláčny penis kopíroval jeho pohyby a bubnoval mu o svalnatá stehna. Proč to nebyla zrzka? V tom parku. Nebo v tom snu. Mohla to být zelenooká zrzka a mohla do sebe bušit vlastníma kozama číslo šest. Otevřel jsem oči.

„Přistoupil, prosím?“

Podal jsem průvodčímu jízdenku. Nebyl to krásný zrzek, ale i tak docela hezký chlap. Poděkoval, usmál se, odešel. Škoda. Kdyby měl čas přisednout, na chvíli, řekl bych mu o tom snu a třeba by měl po ruce nějaký výklad. Krásného zrzka nahého tančiti ve snu viděti, jest před nástrahami blízké budoucnosti na pozoru se míti. Nebo tak nějak. A třeba mi přinese štěstí. Budu je potřebovat, ať můj výlet skončí jakkoliv. Vlak se na dost dlouho zastavil kdesi v polích a potom se pomalu a neochotně rozjel. A jel jako lokálka v Sudetech. Znova jsem usnul a krásný zrzek se vrátil. Tentokrát se předváděl v jakémisi bazénu. Plaval na delfína, potom znak, krásným periskopem mezi nohama rozrážel vodu, vystoupal na skokanský můstek a skočil. Prostě exhibice jako hrom. Hezký průvodčí otevřel dveře a zavolal:

„Následuje konečná stanice, Praha, Hlavní nádraží.“ U mne se zastavil a usmál. Krásně. Pak si sundal z hlavy služební čapku a prohrábl si vlasy prsty. Všiml si mokré mapy v mém rozkroku? Jestli

nemá oční vadu, což jako průvodčí mít nesmí, určitě si všiml. Posadil se na bočnici sedadla.

„Vy jste doma a já po pauze na kafe a limonádu jedu zpátky do Havlíčkova Brodu. Ale rychlíkem. Kdyby jel někdo fajn se mnou, aby to bylo veselejší, vůbec bych se nezlobil.“

Cože?

„Posadil bych ho potom na rychlík do Prahy. Moc by se nezdržel. Kdyby chtěl.“

„Kdyby chtěl? A co když chce, ale má lupen jenom na osobák?“

„Do Prahy jej pošlu ve služebním oddíle, no problem. Kolegové budou mít pochopení. Musíme si přece pomáhat.“

A pomohl mi pořádně. V separé pro průvodčího mě zlomil třikrát. A třikrát mě chlapsky podojil a vypil. Kývl bych, kdyby to byla průvodčí? Třeba ano, ale chlapi jsou v tomhle ohledu odváznější. Jako v Brně. Na jakési diskotéce mě sbalila krásná Majka. Nádherná Romka. Odvezla mě k sobě a řekla:

„Hele, já se opláchnu. Udělej si kafe, otevři si ledničku, zapal si. Já se hned vrátím a zašukáme, O.K.?“

„Jasně,“ souhlasil jsem. Tančili jsme, něco jsme vypili, bylo tam docela teplo, i já bych bral rychlou sprchu.

Šla do koupelny. Když vyšla ven, já nikde. Totiž, udělal jsem si to kafe a vtom ze svého pokoje přišel její brácha. Rom, jak jinak. Naprosto úžasný.

„Hele, kdybych ti řekl, že bych píchal, až bych brečel, šel bys ke mně do pokojíčku?“ zeptal se mě na rovinu. V červených trenkách měl pořádnou tyč. Polkl jsem a cítil jsem, jak mi tuhne. A kývl jsem,